

Göran Assar Oredsson:

Varför Hitler inte vann kriget

Willy Brandt, 20-julimännen och andra förrädare.

GENERALERNAS FÖRSÖK ATT MÖRDA HITLER

Generalerna hade alltid stått i motsatsförhållande till Adolf Hitler och efter de tyska nederlagen i öken och vid Stalingrad insåg några av dem att tiden var inne att

I samma nr. är en artikel om 20-julikuppen mot Hitler införd.

I den «svenska» bonnierveckotidningen «aktuellt» återkommer allt som oftast, liksom i övrig «svensk» veckopress, hetsartiklar mot Tredje Riket och national-socialismen. Med samma artiklar förhålligast Tredje Rikets fiender, tyska landsförrädare av slaget Willy Brandt, alias Herbert Frahm, och kuppgeneralerna från 20. juli 1944.

I nr. 49, 1962 av «aktuellt» påbörjas en fortsättningsartikel om Willy Brandt. Det är kväljande att läsa förhålligast av denne emigranttysk, som liksom Walter Ulbricht återvände till Tyskland tillsammans med Rikets fiender. Skillnaden är bara den, att Ulbricht kom i följe med Röda armén, medan Brandt kom iklädd engelsk uniform. I «aktuellt» framställs han nu som en hjälte. En hjälte som slog ned SA-män på löpande band, och den fege flykten blir framställd som ett enda äventyr och hjälten är flyktingen själv.

I samma nr. av «aktuellt» är en artikel om 20-julikup-

pen 1944 mot Hitler införd. Artikeln söker framställa de guldsmedda paradgeneralerna som svek sina soldater såsom hjältar. Rommel beskyldes för delaktighet i sammansvärjningen, trots att det inte finns annat än lösa påståenden om Rommels delaktighet i kuppen. Att ännu idag överlevande 20-juliförrädare vill framhålla att Rommel var med dem, ger «aktuellt» omedvetet för-

«aktuellt»: «von Stauffenberg var en begåvad aristokrat — — —».

klaringen till. Följande står att lesa:

«Rommels roll. De (20-juliförrädarna, författ. anmärkn.) behövde en populär person att ställa i spetsen när tiden var inne. Det måste vara en man, som hade folkets förtroende. En man som inte kunde misstänkas att handla i eget intresse. Han måste även vara soldat så armén kunde följa honom. I folkets ögon var det ingen av de högre officerarna som kunde mäta sig med Erwin Rommel. Han var den populäraste mannen i Tyskland».

Alltså gällde det för dessa förrädare, som medger att de inte kunde vinna tyska folkets förtroende, att framställa Rommel som delaktig. Om det hade lyckats dessa förrädare den 20. juli och Rommel verkligen beslutat sig för att överta ledningen. Då kan man stilla fråga, när aristokraterne ansett tiden inne för att röja honom ur vägen???

Påståendena om Rommels medverkan i kuppen blir ännu mer genomskinliga då man vidare i «aktuellt» läser:

«Rommel hade från början varit en övertygad beundrare av Hitler

och vidare läses:

«Den 17. juli skadades Rommel i en bilolycka men Stauffenberg beslöt ändå att handla.» Och på ett annat ställe läses:

«Gestapo fick aldrig tag på Rommels dagbok. Men de hittade många andra inblandades anteckningar».

Givetvis kan väl, och har väl, Rommel så väl som många andra under kriget förbannat ledningen. Sådant är både mänskligt och brukligt, men steget från prat till förräderi är avgrundslikt. Rommel plögade alltid säga, «Jag är soldat och inte politiker». Det svaret har han säkert även gett 20-julimännen!

Låt oss också återge något av vad «aktuellt» skriver om dessa förrädare av den 20 juli 1944:

«Under vintern 1943—1944 gjordes flera försök att röja

Forts. side 6.

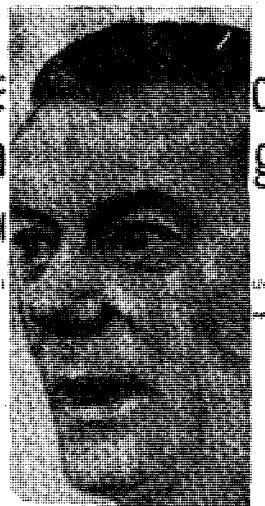
Nå protesterer selv Natzweilerfangene!

Mot de norske ukeblads smakløse og løgnaktige hets tyve år efter

Spar oss for falske helteglorier:

Tidligere KZ-fange fra tar avstand fra ukeblads av Natzweiler-r

Historien garneres med små forfalskninger — de

Fra FÆDRELANDSVEN- NEN i Kristiansand henter vi det følgende, som vel taler for seg selv:

— Jeg har aldri slått ihjel noen schäfer som tilhørte Josef Kramer, langt mindre kocht den og spist den i steinbruddet ved Natzweiler. Jeg har ikke engang arbeidet i steinbruddet sier frisørmeister Irgens Olsen til Fædrelandsvennen i en kommentar til en fantastisk artikkel i ukebladet Hjemmet.

Artikkelen bringes i serien «Glemte helter» og er skrevet av en medarbeider på bakgrunn av opplysninger fra tidligere NN-fange Waldemar Toivonen. I artikkelen er «frisørmeister Irgens fra Kristiansand» nevnt i forbindelse med en av kommandanten Josef Kramers blodtørstige — kjempesvære schäfer.

En dag kom denne hunden svinsende ned i stein-

bruddet, glefset litt og satte støkk i dem som arbeidet der, fortelles det, og så heter det videre:

«Plutselig var ikke bikkja mer. Frisørmeister Irgens fra Kristiansand plantet en velrettet slegge i hodet på den. Den ga fra seg et lite gisp og seg sammen. De andre fangene stilte seg ubesværet rundt «slaktermeister» Irgens, og ikke lenge etter putret det i en gryte mellom noen steiner. Hunden forsvant på null komma null. Hele arbeidsstokken i steinbruddet ble mette den dagen.»

— Hele historien er meg totalt fremmed, sier Irgens Oisen. — Jeg kjente disse schjæferne og jeg kan for-

(Forts. side 8)

Det gällde för dessa förrädare, som medger att de inte kunde vinna tyska folkets förtroende, att framställa Rommel som delaktig.

«Krigspensjonistene sterkt misfornøyde»

Under denne overskrift kunne «Aftenposten» den 21. nov. meddele at «Aktive krigsdeltageres forening» har henvendt seg til Stortingets sosialkomité med anmodning om å få sin del av velstandsøkningen.

Efter hva jeg forstår var krigsdeltagelse efter kapitulasjonen i juni 1940 fra norsk side en personlig sak. Det er fastslått, at de som drog til England og ble tatt opp i de engelske styrker efter internasjonale lover og regler var å betrakte som engelske soldater. De stod under engelsk jurisdiksjon. Likeledes ble våre frontkjemper å regne som tyske soldater — i Finnland var de tildels finske soldater. — Det ville ha vært desparat efter 10. juni 1940 å bli tatt tilfange som norsk soldat. Norge var ingen krigsdeltager efter det nevnte tidspunkt.

Når nu de nevnte krigsdeltagere på engelsk side anmoder om pålegg på grunn av prisstigningen siden 1945 — noe de selv indirekte får være med å bære skylden for — bør de ikke presentere regningen for de norske skattebetalere, men heller gå vestover til England, som har hatt dem i sin sold. La England betale — det sitter jo med seirens palmer i hendene, sammen med de over 40 land det fikk lokket og truet med seg i kampen mot Tyskland.

Noe annet er stillingen for

folk i handelsflåten, de har en annen status. Om Norge ikke hadde noen økonomiske fordeler av denne seilingen for England, så burde det kunne bli såpass igjen, efter at den flyktede regjering m. fl. hadde forsynt seg til et godt opphold, at pensjoner og erstatninger til sjøfolkene, som satte livet på spill, kunne bli betalt.

Tyskland har heller ikke anstrengt seg for å gjøre opp med våre frivillige — såvidt jeg vet. Muligens har en frivillig intet krav. Spania — rød eller blå — har heller ikke betalt annet enn kost og løsj til sine frivillige. De mottatte ordner er æresbevisninger og gir ikke patent på pensjon eller erstatninger, vanligvis.

Forøvrig har Tyskland vært meget raus med sine utbetalinger til fanger, (også sabotører som ingen rettigheter har i en krig) til såkalte tvangsarbeidere og til jøder. Men til dem som stod last og brast med dem er intet ydet. Tysklands offisielle ledere er ikke våre venner. De slår ut med sine flate hender, bukker elskverdige — og henviser til «konsekvensene».

Vi har intet å vente av den degenerasjon — vi som framleis mener, at

*Venen sin skal en vera ven,
honom og hans ven.
Men med vens uven
venskap halde
høver 'kje fagna folk.*

A. A.

Helsing frå Vestlandet

Dei fleste menneskje let det gå som det kann — ikkje som det burde — med si livsføring. Ein trakkar vidare i sine fedres fotefar utan å tenkje nærare over kvar det ber av — om det fører med seg helse eller vanhelse.

Vi opponerar mot denne likesæla, denne rekinga med straumen. Livet er ikkje til å fjase med, det må levast med omtanke — etter sunne livsberande prinsipp. Slik seier utgjevaren og redaktøren av opposisjonsbladet (i nr. 8—9) «FRIHUG». Alle nr. kan fåast og er tilsamman ei allsidigt, tankevekkjande og opplysende, god bok til stor glede for ein kvar som her finn medhald i sitt syn på den nedveg som makthavarane og dei som tener pengar på si nedbryting kallar «utvikling».

Forstår med kva stor og viktig oppgåve Seim har teke opp er det sjølv sagt ei æres sak å vere med og gjeve livsrom til FRIHUG. Han treng hjelp! Han er takksam for tingarar - og medarbeidarar.

Med dette er alle FOLK OG LAND's lesarar og medarbeidarar hjarteleg helsa. God jol og godt nyttår! Og takk for 1962.

Sigurd Lyngstad.

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt 2
Tlf. 44 75 54

Månadsbladet «FRIHUG»

TIDSSKRIFT FOR INDIVIDUELL FRIDOM

OG SUNN KULTUR.

Utgivar og redaktør: ERLING SEIM

Adr.: Kinn.

Kr. 10,— for 1. årg. 1962 (som er å få endå)

Kr. 15,— for 1963.

Det nye Canadas sociale Kreditparti hylder Hitler

Vår danske kollega «REVISION» skriver:

Det vakte nærmest Forfærdelse overalt i 1945' verdensomspændende Propaganda-Kredse, da det canadiske Folk ved det sidste Valg derovre gav Outsiderpartiet med ovenstaaende Navn saa stor Styrke i Parlamentet, at der fremtidig maa regnes med det. Opstandelsen var ikke mærkelig, da Partiet forud var betegnet som nærmest antijødisk, halvnazistisk og ogsaa forvirret med Hensyn til dets økonomiske Program, der i nogen Grad kan sammenlignes med J. A. K. herhjemme, som i indre Praksis har afskaffet Renten.

I et amerikansk Tidsskrift er nu offentliggjort en Erklæring, som Partiets Næstformand har afgivet, og hvor det bl. a. hedder:

«Jeg beundrer Hitler for hans økonomiske Reformers, og jeg mener, at han bragte sit Folk ud af Elendigheden».

Denne udtalelse er grebet af Hitlers økonomiske Troldmand Hjalmar Schacht, der

ifølge «Roskilde Dagblad» siger:

«Jeg var meget glad ved at læse denne Udtalelse, fordi den retfærdiggør den økonomiske Politik, som jeg havde Ansvaret for i Aarene 1933 til 1938. Det glæder mig at kunne sige, at Hitler gav mig fuld Frihed til at gennemføre min økonomiske Politik».

Saavidt Schacht. Det forkleiner ikke ham og hans økonomiske Ideer (han stammer for Resten fra Tinglev i Nordslesvig), at Hitler ikke var saa heldig paa andre Omraader.

Dog var hans Ideer saa farlige for dem, der siden hans Tid har regeret eller misregert (mest det sidste) Verden, at man ser sig nødsaget til en stadig og mere og mere paagaende Kamp mod Tanker, man med en daarlig Samvittighed og Mistro til egne Evner har erklært døde og magtesløse Millioner Gange.

I Nutidens sindrige og til det usandsynlige hensynsløse Propagandaapparater kan man hver Dag se, læse eller høre om National-Socialismens Genopvaagnen, ogsaa i Omraader, hvor man ikke tidligere kendte meget til den, som f. Eks. Amerika og England, med Tyskland og de nordiske Lande særligt i Kikkerten for ikke at tale om Fascismen, der nu er stærk i Italien og Frankrig med andre Lande. Midlet mod disse Ideologier er de gamle kendte, Særlove, Forbud og Politi i den «demokratiske frie Tænkning» Navn.

Vi noterer bare, som det er. At man ikke kan faa Bugt med disse Bevægelser trods alle Skræmmemidler med Brugen af navnlig kommunistiske Paastande om «Grusomheder», skyldes for en stor Del Magthavernes egne svigtende Evne til selv at gøre det bedre end dem, man angriber og fordømmer.

Tiden siden 1945 raaber himmelhøjt om Uret, Brud paa Lov og Ret og Umenneskelighed af samme Karakter, som det man saa ihærdigt og hult beskylder andre for. Vi kan bare se paa vort eget Land.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

16.

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Inn i det nye år.

Dette er årets første nummer av FOLK OG LAND, som nå går inn i sin tolvte årgang. Det er som de fleste vel forstår ingen dårlig prestasjon å holde et slikt uavhengig organ gående så lenge gjennom all den motstand som et nydemokrati kan yde som bidrag til fremme av meningsfriheten, gjennom baktalelser og slarv, gjennom løgn og fanteri, gjennom trusler, press og boikott.

Når det gjelder den hvite verden vi tilhører, så er det i sannhet under mørke aspekter vi har gått inn i det nye året. Atten år etter at den verdenskrig tok slutt, som ble satt igang for etter sigende å skaffe menneskene fred og frihet, sikkerhet og selvbestemmelsesrett på den hjemlige jord, griner ufreden og uretten, utryggheten og undergangsfrykten mot folkene og den enkelte mere brutalt og skamløst enn noen sinne. Heller aldri har hykleriet og massetoskeskapen grassert verre enn nå.

På fruktene skal treet kjennes, heter det jo, og bitrere frukter enn de verdenskrigens blodige seierherrer har skjenket menneskene, skal en vel lete etter i mennesketens hele historie: Det Polen som England «garanterte» og «reddet» fra å måtte gi tilbake en del av Versaillesrov, er nå prisgitt formodentlig evig undertrykkelse og ufrihet under de røde herrer, og lever en ydmygende satellitttilværelse sammen med de andre øst-europeiske land. I millionvis er menneskene drevet bort fra sin jord og sine hjem i Øst-Europa. Slik praktiseres folkenes selvbestemmelsesrett og frihet blant gamle kulturfolk, den som en forvirret hvit verden ellers så å si med vold og makt tvinger på allehånde halvville negerstater etter krav fra blodige lokale despoter.

Vi har her i FOLK OG LAND opp gjennom årene uavbrutt og utrettelig advart mot denne utvikling og mot det skamløse hykleri som bedrives i dens kjølvann. Det er ikke nødvendig for oss å advare mot den røde fare som så mange av våre meningsfeller har kjempet mot på slagmarken under verdenskrigen, men vi har isteden advart mot den brutale amerikanske dollarsimperialisme som har redusert Europa til en slags koloni av leiesoldater i kampen om verdensherredømmet mellom USA og Sovjetsamveldet. Vi har i den forbindelse advart mot Norges deltagelse i NATO og mot den grufulle fare vi som resten av Europa utsetter oss for ved å gi det umodne, politisk korruperte USA, som dessuten er gjennomsyret av venstreradikale forrædere, herredømmet over krig og fred, liv og undergang for oss alle. At det vi har sagt i den forbindelse er harde realiteter og ikke løst snakk, viser vel best det forhold at slike tanker er bakgrunnen for den politikk det store Frankrike, som er langt mindre utsatt enn Norge, fører.

Den som ikke har innsett dette før, må vel iallfall nå bli noe betenkt, nå ved årsskiftet, da både USA og dets uekte barn FN løper fullstendig løpsk.

USA rådførte seg såvisst ikke med noen av sine «allierte» da det satte alles eksistens på spill med sin vanvittige Cubapolitikk. Det forbeholder seg selv og alene avgjørelsen om å sette inn atomvåpen også når det gjelder Europas skjebne, og ingen behøver vel være i tvil om at Europas interesser kommer i annen eller kanskje tredje rekke.

I Kongo har FN's gule generalsekretær med støtte av de farvede feller som nå har flertallet i organisasjonen, og naturligvis med støtte av USA, slik som det ble bebudet allerede for flere måneder siden i FOLK OG LAND, satt igang sin krig mot Katanga i direkte strid med løfter og forsikringer gitt de interesserte europeiske stater. Og ikke

FRYKTELIG!

Lederen av den internasjonale avdeling av den jødiske verdenskongress A. L. Easterman har påny gjort seg bemerket med en erklæring om at virksomheten til «nyfascistiske» og andre «antisemitiske» organisasjoner blir sterkt undervurdert av verdensoffentligheten. Kongressen kjente bare i Europa til 87 slike organisasjoner og 11 internasjonale grupper. I de siste år har det vært holdt 23 internasjonale møter av fascistiske grupper. Noen nærmere spesifisering la han dessverre ikke frem.

Omfanget av den «nynazistiske» publikasjonsvirksomhet ble demonstrert ved en utstilling av bøker, tidsskrifter og brosjyrer fra mange land. Easterman sa at en utgave av Hitlers «Mein Kampf» i Brasil i 1962 allerede var kommet i tredje opplag.

Bladpengene for 1963!

ber vi om må bli innbetalt nå. Prisen er kr. 36,— pr. år — eller kr. 18,— pr. halvår, men vi gjentar at vi er avhengig av ekstra støtte utenom dette. For å dekke utgiftene måtte vi ha kr. 50,— pr. år og abonnent og vi regner derfor med at alle som måtte ha anledning til det betaler denne pris. Det er oss en glede å kunne slå fast at svært mange allerede har fulgt denne oppfordring.

nok med det, FN-troppenes svarte øverstkommanderende, ghaneseren Gardiner, fører til og med krigen på egenhånd og gir blaffen i instruksene fra sine sivile sjef.

Norge for sin del belager seg på å sende flere soldater, et luftvern batteri, nedover for å delta i den svarte FN-høvdings krig mot de svarte ikke-kommunistiske brødre, for å frata det katangesiske folk selvbestemmelsesretten og med makt føre det inn i «staten Kongo», som jo ikke er noe annet og mere enn et belgisk administrasjonsbegrep fra kolonitiden.

Om det finnes noen redning for en verden — og spesielt en hvit verden, som vandrer på slike veier, vet vi ikke. Men at det fortsatt iallfall er behov for en fri og ubunden talsmann for den sunne fornuft, slik som FOLK OG LAND er det, må være innlysende.

Og derfor sier vi da også med god samvittighet: vel møtt til et nytt år.

HAR DE ORDNET MED
BLADPENGENE FOR 1963?

Rædde menn.

På Quislings dødsdag blir det sett ut vakter ved gravstaden og ved rettarstaden. Ei einsleg kvinne som vågar seg til å legge ein krans på grava, blir forfylgd, fotografert, jaga og skræmd.

Har ein NS-mann kome til syne på TV-skjermen, er det straks ein eller annan som skrik opp i avisene. — Kan ein vera sikker på at slike stygge folk ikkje finst som lærarar i skulen, som drosjesjåførar eller som medlemmer av kommunestyret? spør dei forfærde. Oppdager dei så ein slik kar, så blir han gjerne uthengd i pressa, æreskjelt og tilrakka, slik at han for alltid skal vera ubrukande i sitt yrke eller i sitt verv. NS-folk bør helst ikkje vise seg nokon stad, og for all del må dei ikkje opne kjeften.

Kva er det for krefter som driv visse menneskje til ei slik meiningslaus og tåpeleg forfylgging? Kva for kjensler ligg bak det fortærande hatet som gjev seg slike uttrykk?

Svaret ligg nær: Det er rædsla! Det er rædde menn som oppfører seg slik, folk som er jaga av sitt vonde, klagande samvet.

Somme av dei har kanskje på ein eller annan måte havt tilknytning til den s. k. motstandsørsla i okkupasjonsåra. Gjenom bøker som Asbj. Sundes «Menn i mørket», og gjenom film av typen «Omringet», har vi fått «gode nordmenns» egne skildringar i ord og bilete av nokre motstandsmenns u-gjerningar. Vi treng heller ikkje leite lenge etter andre døme — tenk berre på dei ufyselege mord på Elsa Kristoffersen, Knut Knutson F'ane, Rødvig Nilsen, ekteparet Feldmann m. fl.

Vanleg intelligente folk mellom motstandsmennene har nok også for lenge sidan oppdaga at hendingane ute i verda etter kvart har stilt «kampen» deira i eit

mindre strålende lys. Det kan ikkje lenger løynast at «innsatsen» for det meste var i strid med folkeretten og med høgtideleg stadfest avtale. (Kapitulasjonsavtalen). Motstandskampen var også unasjonalt, fordi han i første rekke var retta mot det norske okkupasjonsstyret, umoralsk, fordi fylgjene så godt som alltid gjekk ut over uskyldige (Tinnsjøferja), og dum, fordi han medverka til å styrke sovjettyranniet i Europa. Alt dette er fakta som det blir meir og meir vanskeleg å snakke seg bort frå. (Ei anna sak er at motstandsørsla i mange høve kunde vera idealistisk motivert, og at motstandsmenn kunde leggja for dagen både offervilje og stort personleg mod).

Men verst av alt var den ulovlege rettsforfylgginga etter krigen, då ca. 50 000 av «dei godes» landsmenn vart dømde for eit brotsverk som dei aldri hadde drøymt om å utføre. Og toppen på det heile: Dei fallne og fullgjorde dødsdomane, m. a. over Vidkun Quisling og Ragnar Schanke.

Det er rimeleg at eit slikt register må tyngje på samvetet hjå mange s. k. «gode nordmenn». Dei er moralsk medskyldige i det verste justismord i vår historie. Dei har medverka i den mest tåpelege krig i nyare tid, og er dermed også moralsk medansvarlege for at norsk ungdom — kanskje om stutt tid — blir drivne ut som slaktefe i ein ny — og truleg nyttelaus — kamp mot bolsjevismen.

Jau, dei «gode» har noko å svare for! Dei har det ikkje godt i sitt eige indre. — Lat oss derfor tilgi dei for alle groteske utslag av vanvettig hat! Dei er jaga av sitt vonde samvet. Dei går her og ræddast for Guds dom. Den domen som også er kalla «historiens».

T. E.

Borddansen i Kongo: And hvor er du?

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

B. Før 9. april

Hva nå angår de menige ved major Spjeldnæs' bataljon, så hadde de fleste av dem neppe mere enn 48 dagers tjeneste, og det for mange år siden. Stortingets vedtak om 84 dagers rekruttskole for infanteriet var blitt sabotert av Stortinget gjennom mange år. Husker jeg ikke feil, hadde vi de 40 dagers rekruttskole til og med 1935. Så ble tjenestetiden forlenget litt hvert år til vi i 1938 og 1939 fikk 84 dager.

Men heller ikke disse av Stortinget fastsatte dager fikk vi lettvent.

Der ble fra visse hold kjempet forbitret mot en forlengelse av rekruttskolen, og det må bl. a. ikke gå i glemmeboken at statsminister Nygaardsvold engang gjorde kabinettsspørsmål på at årets rekrutter ikke skulle få de 84 dager vernepliktsloven bestemte de skulle ha.

«De e itj pæng i kassa!» sa herr statsministeren. «De

får grei dokk me 48 dågå!» Men imidlertid kom nå major Spjeldnæs nordover med sin «Feltbataljon», og han gjorde sitt beste for å sette skikk på karene ved flittig øving i kompani og bataljon.

Han skal ha ros for sitt strev, major Spjeldnæs. Han var stadig på farten.

I Narvik gjennomførte han således med sin bataljon en øvelse, der tok sikte på forsvar av byen mot en fiende som antokes å ville gjøre landgang på byens vest- og sydside. Og da bataljonen var flyttet til Elvegårdsmoen, gav jeg ham en dag som taktisk forutsetning at en angriper var kommet inn fjorden og gått iland på Øyjord. Derfra var han nå under fremrykning mot Elvegårdsmoen. Majoren fikk til oppgave å kaste fienden tilbake på sjøen.

Han løste begge disse oppgaver raskt og greit og med godt taktisk skjønn.

Som det vil erindres, ble det 18. februar under kommando av kaptein Langlo sendt et kompani og en mitraljøsetropp som garnison til Narvik. Det var divisjonen som hadde bestemt dette.

Efter min mening var det ytterst uheldig å rive opp bataljonen på den måten. Det vil enhver forstå som har ledet den taktiske utdanning av en militær avdeling. Bataljonen mistet jo et helt kompani, og mitraljøsekompaniet mistet en

tropp og derved ville det bli svært vanskelig for major Spjeldnæs å samarbeide bataljonen.

Hertil kom at det var u-nødvendig å rive opp bataljonen. Ved Nord-Hålogalands I. R. 15 var det folk nok å ta av, så jeg foreslo for divisjonen at vaktstyrken i Narvik ikke skulle tas fra Trøndelagsbataljonen på Elvegårdsmoen, men fra I.R. 15, hvis distrikt jo også omfattet Narvik. Til vakt-

styrken kunne med andre ord innkalles lokalkjente folk.

Men divisjonen ville ikke gå med på dette.

Jeg begynte nå å spekulere på hvem det var som hadde ansvaret i Narvik. Var det jeg, eller var det divisjonen, eller noen enda høyere?

Jeg hadde forlangt kystfestninger ute i fjorden. Resultatet: 0.

Jeg hadde sagt det ville være umulig å forsvare Narvik mot en flåte, hvis jeg ikke hadde andre hjelpemidler enn de som pr. idag var stillet til min disposisjon. Resultatet av denne fremstilling: 0. De høyeste myndigheter yendte det døde øret til. Jeg fikk ingen batterier, ingen miner, ingenting. Hvis enda de høyeste myndigheter hadde bestemt seg til å erklære Narvik for «åpen by» og gitt ordre om at den ikke skulle forsvares, — så ville det vært logikk i det de gjorde. Men de lot bare all ting drive. —

Jeg hadde sagt at styrkene i Narvik måtte føre forsvaret i byens østkant. Ikke på vestkanten.

Divisjonens avgjørelse var at forsvaret skulle ligge på vestkanten, hvor jeg fikk ordre om å innrede stilling for et kompani.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

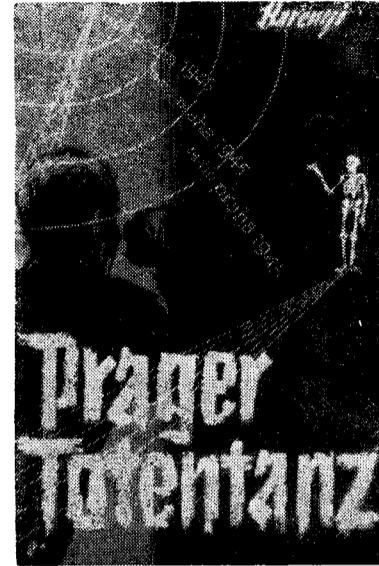
NINA.

Glassverandaen er som forgyllt. Maisolen står allerede høyt på den nyvaskede, strålende blå himmel. Bak det kunstferdig snirklede gitter på den brede marmorkamin danser røde og gule flammer. Det er bare elektriske effekter, men behageligheten og hyggen blir ikke mindre av det. To rokokkofigurer, hun i en hvit krinoline, han i en kort rød bukse og gul frakk, tripper nettopp i en sirlig menuett på kamingesimsen. Uret spiller dertil en yndig melodi. Urviserne, som er bekranset med forglemmegeier av porselen viser at klokken er åtte.

Småbordene, som er strødd rundt omkring planløst er dekket til frokost, men nesten alle er fremdeles ubesatte. Den eneste vegg som ikke er av glass, er dekket med bilder, fotografier og mere eller mindre kunstferdige bilder — med spebarn på alle. Sovende, gråtende og leende, i bad, tilbords — de ørsmå barnehoder ligner hverandre alle sammen.

En krystallvase med en kjempemessig, blomstrende gren av et epletre pryder bordet foran kaminen. Bare en eneste leestol av silkebrokade venter der. Damene, som sitter i små grupper ved de andre bord, kaster stjalne skyblikk til den tomme plass. Pleierskene, helt hvitklede fra de lette sko til de kokette hetter, serverer efter ønske melk, te, kaffe, kakao eller sjokolade. Ved hvert bord er et lite serveringsbord på hjul, som frembyr et rikt utvalg. Frukt, honning, smør, ferske rundstykker, terter og kaker.

Damene bærer elegante morgenkjoler av silke og sirlige tøfler. Efter frokost går de jo straks tilsens igjen, disse unge mødre. Pleierskene smiler sine

tillærte smil som alltid, men det er skygger over maskene. De hviser til og med med hverandre skjønt det er strengt forbudt i arbeidstiden.

Ved det siste bord ved døren, helt alene, sitter en kvinne som ennå ikke er mør. Hennes uskjønne ansikt er skjemet av de gule svangerskapsflekker. Hennes grønne, vaterte slåbrokk passer ikke til hennes tufsede horgule hår. Hennes oppsvulmede ben med tykke årer er stukket ned i uformelige, rutede hussko. Hun spiser intet, men drikker hurtig allerede det annet glass melk. Hun synes anstrengt å betrakte mønstret i bordduken, ikke en eneste gang hever hun øynene.

Langt borte fra, dempet, hører man enkelte skudd. I haven nedenfor arbeider imidlertid som alltid gartneren. Man hører det enstonige sus av vannslangen. Fuglene jubler sin kjærlighets-sang.

Det blir bevegelse ute på gangen. Skritt, stemmer. To pleiersker løper til fløydøren og åpner den på vidt gap. Den sagte samtale på verandaen forstum-

(Forts. side 7)

Det må ikke gå i glemmeboken at statsminister Nygaardsvold engang gjorde kabinettsspørsmål på at årets rekrutter ikke skulle få de 84 dager vernepliktsloven bestemte.

Alexander Lange:

Sannheten om Majavatn

STATSMINISTER NYGAARDSVOLD KRITISERTE SLIKE METODER OG EFTERLYSTE DE ANSVARLIGE

O. R. SAKFØRER EINAR GRIMSØ INFORMERER HØYESTERETT OM MAJAVATN.

Den britiske undergrunnsbevegelse S. O. E. er ansvarlig for den halseløse våpen-smugling og annen ikke militær sabotasjevirksomhet i områdene rundt Majavatn. Vi har sett tidligere at tyskerne skjøt 24 nordmenn som var blitt lokket til disse britiske, provoserende tiltak. Den norske presse har hittil nesten enstemmig fortiet den egentlige sammenheng. Takket være dr. Sverre Kjelstadlis bok HJEMME-STYRKENE, takket være avdøde o.r.sakfører Einar Grimsø's dyktige og uforferdede innsats vil fremtidens historikere kunne skildre disse ting på en korrekt måte. Herr Grimsø var ikke medlem av Nasjonal Samling. Som forsvarer i de såkalte landssviksaker opprørtes han ikke minst over *ulikheten for loven* — dette karakteristiske forhold over hele i njen at det ikke først og fremst var den rettsstridige «bistand til Fienden» det spurtes etter, men om vedkommende var medlem av NS! —

Dette forhold illustreres klart i en begrunnelse for anke til Høyesterett angående en tiltalepost for en NS-lensmann. — O.r.sakfører Einar Grimsø skriver til HR. den 29. september 1947 bl. annet: — Denne post omhandler den såkalte *Ildgrubeaffære* som har en stor likhet med Majavassaffæren i nabodistriktet. Tiltalte er ikke alene kjent skyldig for sitt forhold i Ildgrubeaffæren. Men det er sikkert dette forhold som har veiet mest under straffutmålingen. Jeg finner det derfor nødvendig å trekke en sammenligning mellom tiltaltes forhold i Ildgrubeaffæren og Mosjøpolitiets forhold i Majavassaffæren.

Tiltalte opptrådte stort sett behendig under denne affære. Hadde ikke tiltalte øvet en slik innflytelse som han gjorde overfor de tyske myndigheter, hvorved de tyske aksjoner ble sterkt begrenset, er det overveende sannsynlig at man hadde fått opp igjen den samme tragedie som under Majavassaffæren et halvt år i forveien. Med Majavassaffæren i friskt minne er det forståelig at tyskerne kom i villt opprør, når de fikk vite at tyskere på nytt var blitt skutt, i Ildgruben. — I Ildgrubeaffæren bistod tiltalte

O.r.sakfører Einar Grimsø.

tyskerne i ikke større utstrekning enn han fant nødvendig for å avverge en langt større ulykke. Det var tiltalte som på grunn av den tillit han nøt hos de tyske myndigheter, fikk avverget skytning av gisler. At tiltalte ikke maktet å stagge tyskerne helt var ikke å vente, og jeg, — skriver herr Grimsø — holder det for meget tvilsomt om noen annen nordmann under den daværende situasjon kunne gjort det bedre enn tiltalte. Hvis man går ut fra at noe måtte ofres til tyskerne for at ikke dissers raseri skulle få et langt værre utslag, er det urettferdig å dømme tiltalte for hans forhold. At det i noen grad gikk ut over uskyldige, stod ikke i tiltaltes makt å avverge.

O. R. SAKFØRER GRIMSØ OM MAJAVATN:

La oss så trekke en sammenligning med Majavassaffæren og Mosjøpolitiets (Politiet ved Helgeland Politikammer) opptreden herunder. Majavassaffæren fant

Takket være dr. Sverre Kjelstadlis bok — —

sted i landdistriktet utenfor Mosjøen i september 1942. Begynnelsen til Majavassaffæren var også den at et par tyskere var blitt skutt av nordmenn, og blant tyskerne ble der den samme oppstandelse som i Ildgrubeaffæren. Men her var det ingen norsk politimann som grep inn for å stagge tyskerne. Tvertimot stillet daværende politimester i Helgeland (politimester Aslaksrud) seg selv og sitt underordnede politi til disposisjon for det tyske sikkerhetspoliti for å få has på de skyldige. (Uthevet her av A. L.)

Politimesteren stillet sin politibetjent Morisbak til disposisjon som *veiviser* for tyskerne da disse raste opp igjennom bygdene for å arrestere en hel del unge patrioter som tyskerne fra ett eller annet hold hadde fått liste over. Morisbak før fra hus til hus og utpekte ofrene som ble arrestert, ført til Fålstad og skutt i et antall av 22. Det var dog ikke Morisbak som utpekte alle 22, men flere av dem. Dette er der ført vitner på i flere andre landssviksaker, hvori jeg som forsvarer har sett meg nødt til å komme inn på Mosjøpolitiets forhold under okkupasjonen.

Til nærmere belysning — skriver herr Grimsø til Høyesterett — tillater jeg meg å henvise til følgende 3 bilag: 1) Gjenpart av min begrunnelse for anke-erklæringen i landssviksak mot Konrad Lund Nilsen Kroken, Olderskog i Vefsn. Jeg henviser til det under post 6 i dette bilag anførte og som er merket med rødt. 2) Gjenpart av brev 8. november 1946 fra statsadvokaten for landssviksaker i Nordland til o.r.sakfører Grimsø. 3) Brev av 23. desember 1946 til statsadvokaten for landssviksaker i Nordland fra o. r. sakfører Einar Grimsø.

Herr Grimsø fortsetter: Hva er så foretatt overfor Mosjøpolitiet? Absolutt intet. Ikke engang de i bilag 3 oppgitte vitner er avhørt. Jeg har også anmeldt til statsadvokaten for landssviksaker i Nordland andre forhold vedrørende det samme politi i okkupasjonstiden. Men intet er blitt foretatt. — Hva er så grunnen til at der intet foretas over-

(Forts. side 7)

6. O.K.:

Tanker om Gudsriket

Like før sin død mens han ennå satt som fange i Møllergaten 19, skrev Quisling et brev til sine fengselskamerater. I dette brevet gav han uttrykk for enkelte av sine tanker om Guddommen, Gudsriket og mennesket.

Det er ganske eiendommelig å lese om hvordan vitenskapsmennene i våre

dager — 20 år etter — er inne på lignende tanker.

Jeg siterer her først fra dagspressen, og så fra Quislings fengselsbrev:

Moskva, 5. desember. (NTB—AFP) Den sovjetiske professor I. Sjklovskij foreslo onsdag i en artikkel i avisen Komosomolskaja Pravda at det

Forts. s. 7

I nr. 21, 1962 av FOLK OG LAND skriver Vera Lindholm, Sverige, en artikkel som belyser den tilltagande rasblandningen i Norden och påvisar hur pressen ger en gloria kring varje vit flicka som gifter sig med färgad man. Här visas åter en bild och text hämtad ur Expressen den 10. 12. 1962!

SKALL NORDENS FOLK FA UPP ÖGONEN FÖR DEN FIENDE SOM INIFRAN FÖRGÖR VÅR RAS OCH DÄRMED VÅR KULTUR. Skall nordbons egna barn få en framtid i sitt Fädernesland? NORDISK SAMLING är nordbons ENDA räddning!! BEVARA NORDEN VITT!

VARFÖR HITLER INTE VANN KRIGET

(Forts. fra side 1)

Hitler ur vägen. Man försökte använda en så kallad uniforms-metod. Det gick till så, att man stoppade en bomb i ränslen på en soldat, när Hitler skulle komma och inspektera. Dessa planer kullkastades av olika anledningar».

Dessa landsförrädare, som ville framställa sig som «folk och fosterlandsräddare» planerade utan skamkänsla att offra en oskyldig soldat för att nå sina mål. Måntro var den uttänkta soldaten lika med på kuppen som Rommel påstås ha varit med. Själv ville inte dessa 20-julimän offra sitt skinn. Om de endast handlat i tron för Tysklands bästa, varför stod då inte greve von Stauffenberg kvar i högkvarteret med portföljen med bomben intill Hitler. Nej, fejt ställde han bomben intill Hitler och avlägsnade sig skyndsamt under förevändning, att han måste telefonera. Det räcker med att återge följande om greve von Stauffenberg ur «aktuellt»:

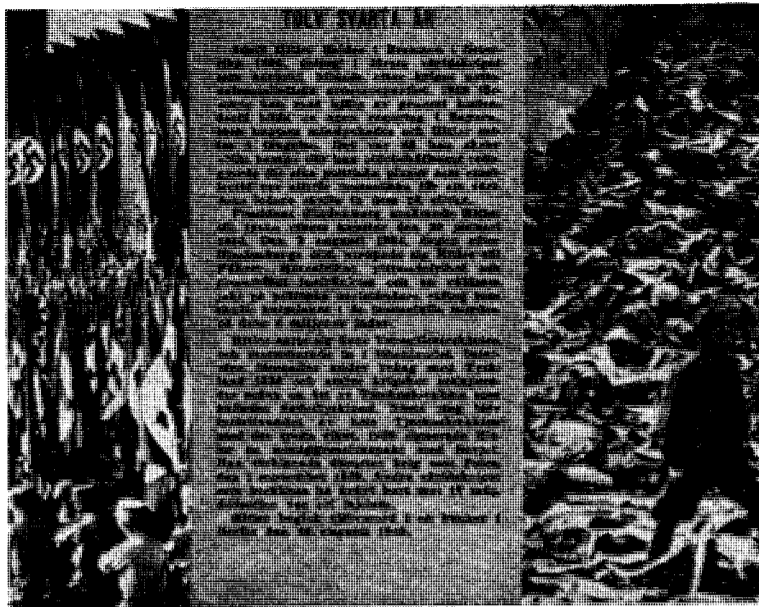
«von Stauffenberg var en begåvad aristokrat.....»

När man tager del av alla de skildringar om förräderi mot det nationalsocialistiska Tyskland som skildras i form av böcker, filmer och tidningsreportage, har man egentligen svaret på frågan varför Hitler ej vann kriget!

I den stora världskampen var Tysklands rent materiella underlägsenhet så enorm att man egentligen icke behövde söka några andra anledningar till nederlaget. Det kan hellre inte anses som skam att förlora ett krig mot praktiskt taget hela den övriga världens överlägsenhet. Bara råvaruunderlägsenheten för Tyskland kunde 1939 mätas i siffror 1/10, 1/20 eller 1/50 allt efter vilken av de krigsviktiga råvarorna man räknar med. Och nästan lika ogynnsamma voro befolknings-siffrorna. Man kan då lätt förstå, att Hitler icke ville något krig och absolut inte något krig 1939.

Efter kriget har det ju också bevisats, och bevisades som skrivit 1944, att redan när kriget började hade de allierade en femtekolonn i den tyske militärledningen och i statsledningen vilken i blint hat mot den nationalsocialistiska regimen var beredd till förräderi av det grövsta slag.

En av organisatörerna av denna grupp femtekolonnare, regeringsrådet Gisevius skildrar ett besök han gjorde hos tyska rikets generalstabschef på följande sätt som säger allt om detta avsnitt av den inre fronten:

I «svensk» veckopress återkommer allt som oftast hetsartiklar mot Tredje Riket och nationalsocialismen.

«Men min häpnad var inte slut därmed. På en gång fick denne lille reserverade man (Halder) liv. Det tog sig mer uttryck i ord än i gester. Orden var skarpa och giftiga. Jag har hört många fula namn om vår föhrer de senaste åren — «Emil», Baedeker och «Aron Hirsch» kallade vi honom med förkärlek — och jag kan inte frita mig själv ha gjort mig skyldig till bristande älskvärdhet. Men så mycket ackumulerat hat och så mycket därpå tillämpad dialektik som jag fick höra dessa timmar har jag inte varit med om vare sig förr eller senare.

Enligt Halder hade Hitler ännu 1938 en så kraftig förankring hos folket att det inte fanns någon utsikt att störta honom.

Detta garanterade inte minst militärerna. De hade diktatorn att tacka för allt, de hälsade honom jublande som sin hjälte. Det måste vara hårda erfarenheter som kunde öppna ögonen på armén. Endast vid ett iögonfallande bakslag som inga propagandakonster kunde dölja, fick man räkna med att krigsmakten stod till förfogande för en kraftig rensningsaktion.

Halder föredrog att ta risken av inledande krigshandlingar, till och med luftanfall, hellre än att låta armén splittras i ett inbördeskrig.

Tills vidare stod övervägande flertalet arbetare och soldater bakom Hitler. Og han slog alarm skulle de skydda systemet, i nödfall med vapen i hand».

(Gisevius: Det bittra slutet sid. 38—40).

Hitler och hans medhjälpare vann alltså sina framgångar under närmast följande åren med en generalstabschef som satt och önskade och planerade ett bakslag för att tillfredsställa sitt ideologiska hat mot männen vilka avskaffat det traditionella demokratiska

klassamhället. Bland de fackmän som Hitler från Weimartiden ärvt och i godtroende lämnat kvar på förtroendeposter fanns det, som Gisevius klarlägger, upp i tyska riksstyrelsen personer som gripna av samma ideologiska, klasspolitiska eller personliga fanatism vora beredda till allt. Halders eget förslag att mörda Hitler — hans överbefälhavare — i samband med krigsutbrottet!

Hitler trodde ju att fred skulle råda så länge i världen, att en helt ny generation tyskar skulle växa upp, genomsyrade av den nationalsocialistiska andan, och efter hand ersätta «arven» av fackmän från Weimarepubliken. Hitlers fiender kände dessa Hitlers tankar och skandade därför på med krigsutbrottet innan nya generationer hann växa upp.

Alltså hade nationalsocialismen vid krigsutbrottet 1939 endast sin egen sunda styrka att ställa upp mot en fiende som hade två miljarder människor och 250 miljoner ton olja om året till förfogande. Och därtill inom Tyskland ungefär hälften av Hitlers främsta generaler och en rad ledande ämbetsmän.

De tyska soldaterna var pliktrogna in i det sista. Nationalsocialismen hade i

sin tyska form vunnit den tyska bonden, arbetaren och soldaten i ledet, de lägre cheferna på alla områdena.

De som bedrev förräderiet, som ända fram till den 20-juli synes vara en ofarlig sport, voro mestadels män som stodo högt och ville komma högre genom att undanknuffa den tyska ledningen. De försökte tillfredsställa sin ärelystnad genom en kupp mitt under brinnande och förtvivlad existenskamp av deras eget folk. De sökte störta Tyskland i total förintelse när invasionen just börjat västerifrån och när ryssarna äntligen stod inom Tysklands gränser.

MEN alla år, månader, veckor och dagar för den planerade kuppen sprack på att man överlät åt major Remer, som chef för Berlins vaktbataljon, att arresterade den främste riksstyrelsen medlemmen — Goebbels! En låghalt person, som aldrig kunnat göra militärtjänst. Det blev han som tog hand om bataljonen istället för den om och kring honom slutna ringen av lysande fältmarskalkar, generalöverstar och generaler i revolutionskrigets konst!

VARFÖR? Någon annan förklaring kan knappast finnas, än att Goebbels hade en övertygelse som gav honom större kallblodighet, mod och beslutsamhet i det avgörande ögonblicket än alla de guldsmidda kunde mobilisera. I stället för att söka rymma, sätta sig ner och gråta, råka i raseri, skjuta sig eller bara blint följa med, allt reaktionssätt som de demokratiska generalerna vid en senare timme samma dag gav exempel på, bad riksstyrelsen skicka in till honom i och för häktning att få tala med majoren. Under tiden gjorde han det enda möjliga, ringde den falskligen som död påstodde rikskanslern ADOLF HITLER. Adolf Hitler förmådde på 50 mils avstånd per telefon den unge major Remer att slå ned kuppöret i Berlin.

Strax efter midnatt den 20 juli 1944 var upproret över. Förräderiet, dolkstöten mot det kämpande tyska folket, det första allvarliga på under Rikets 11,5 åriga tillvaro hade kvävts i sin linda på 11,5 timma.

Adolf Hitlers ord vid grigsutbrottet: «Om detta krigs slut kan jag inget säga, men en sak är säker, fienden skall icke få uppleva et nytt 1918. Jag skall icke uppleva en revolution inåt och ingen kapitulation utåt». Han höll sitt löfte!!

Hur mycken trycksvärta som än kommer att spillas, för att förhålliga förrädarna från den 20-juli 1944, så står historiens dom över dem.

Den enda «hjaltegloria» de komma att erövrå är hjälteglorian tidningar som «aktuellt» så frikostigt ger dem.

Icke ens förräderi har kunnat utplåna den nationalsocialistiska ideologin. Luttrad, renad och härnad lever den vidare!

Göran Assar Oredsson.

Wärendsbladet

DEN SVENSKA NATIONELLA kulturtidsskriften, har utkommit med nr. 10 — 12 1962.

I en lång artikel skriver den välkände författaren kyrkoherde em. Viktor Vallberg om Marxism, nationalsocialism och kristendom. Med klar och lättfattlig logik och bevisföring avslöjar förf. den ohållbara grund på vilken det marxistisk-demokratiska statskicket är uppbyggt — att hela systemet är grundat på en falsk livsåskådning — den materialistiska.

Med citat ur E. J. Stagnelius sköna skaldedikt Valdimir den Store, och kommentarer av red. Nils Rydström, ger denna artikel i sin helhet ett kraftigt stöd at på sin tid Vidkun Quisling och nu Nordiska Rikspartiets — Nordisk Samlings positiva öst-politik. Artikelns avslutning ger en hyllning åt den tyske frontsoldaten, vilken enligt Sten Selander är: «varg i veum allestädes, men stolt bär världens hat».

Bland många andra artiklar märkes: Information om Nordiska Rikspartiet och dess ledare — en av de första klart positiva och objektiva artiklar som i en svensk tidning skrivits om G. A. Oredsson och hans personliga kamp för frihet och lagbunden nordisk rätt.

Wärendsbladet utkommer under 1963 med 6 nr. Abonnemangspris för helt år 12:— sv. kronor. Lösnummerpris för nr. 10 — 12 kr. 1,60.

Abonnemang kan i Sverige ske genom postgiro nr. 58 21 73, samt i övriga Norden genom att beloppet insändes direkt till tid. exp. Adress endast:

WÄRENDSBLADET,
Moheda, Sverige

Tyske SA-folk svarer på den jödiske verdensboikott av tyske varer med opfordring til boikott av jödiske forretninger i Tyskland. «Tyskere! Forsvar dere! Kjøp ikke hos jøder!» heter det på plakaten.

Dødsdans i Prag

(Forts. fra side 4)

mer. Mellom den tykke, bondeaktige overlege og den elegante værelseslege skrider Nina inn. Rak i ryggen, intet spor av matthet eller tretthet etter den igår overståtte fødsel. Det sorte hår i et gyldent nett, i en violblå slåbrokk med broderte gylne roser. Uten å hilse svever Nina hen til bordet foran kaminen. Legene blir stående ubesluttsomme midt på verandaen, men russerinnen vinker dem grasiøst til seg med sin vidunderlige velpleiede hånd, hvor briljantene funkler fra fingrene som regnbuefargede lyn. En pleierske skyver straks to stoler bort til bordet, tre andre venter på ordre. Nina skjenger den vidunderlige blomstrende gren bare et eneste blikk, hun rynker til og med litt på nesen av denne «alminnelige blomst». Hun skal alt til å bli opphisset over denne billige dekorasjon, men i siste øyeblikk besinner hun seg og stryker forsiktig over de sarte blomster.

«Hos oss i Russland blomstrer også trærne nå», sier hun drømmende.

«Jaja, det er jo våren», avbryter overlegen henne klosset. «Men, De skulle ikke ha stått opp ennå, frue. Det er jeg som bærer det tunge ansvar for Dem.»

«Hvorledes skulle jeg kunne bli liggende når mine tapre russiske brødre er i kamp?»

Det klang så teatralisk at den unge værelseslegen måtte undertrykke et ironisk smil. Men likevel finner han denne kvinne helt enkelt henrivende.

«Millioner av tapre rødearmister iler Prag til hjelp», svermer Nina videre. «Nei, søster, jeg vil ikke ha mere melk. Doktor, kan jeg drikke et glass konjakk?»

«Utelukket, frue!»

«Men jeg vil ha konjakk! For å drikke for den seirrike røde hær! Og dere må drikke med, kamerater! Ja — jeg sa kamerater, doktor, nu er det ingen herrer lenger. Og heller ingen damer!» roper hun med hevet stemme med et ondskapsfullt sideblikk til kvinnene, hvorav noen hastig reiser seg og forlater terassen. De andre forsøker så ubekymret som mulig å pludre videre.

Værelseslegen vipper lystig på stolen med hendene begravet i lommene på den hvite frakk. Denne vakre russerinne vil ikke ha vanskelig for å høre opp med å være dame. Hun har aldri vært noen. Overlegen bryter nervøst et rundstykke og tenker anstrengt over hvorledes han skal få lokket dette innbilske, oppblåste og dumme fruentimmer tilbake i sengen. I nattens løp hadde de revolusjonære vært tre ganger der, de ville slå seg ned i sanatoriet, men det var hver gang lykkes ham å sende dem vekk. Siste gang ble de frekke og truet ham fordi han ikke ville tillate dem å gjennomføre huset etter tyskere og kollaboratører. Dette nye ord «kollaboratører» hørte man for første gang igår, men det var allerede vokset slik at det behersket hele Prag. Hans

eneste håp er egentlig bare denne russerinnen. Bare hun kan redde sanatoriet fra pøblen, ordet «russer» virker sterkere enn kannonene til SS. La konjakken komme i Guds navn. Man må holde kvinnen i humør. Han gir en av pleierskene en kort anvisning og trækker kraftig på foten til værelseslegen. Han kan oppnå mere hos henne, hun har hele tiden kokettert med ham.

Værelseslegen forstår straks hva den foresatte ønsker av ham, og forsøker å få istand en lett konversasjon slik som Nina liker det. Dog, hun hører slett ikke etter, hun interesserer seg bare for kvinnenes møysommelige samtale.

«Gartneren vår er ubetalelig», sier nettopp en av damene smilende. «Han arbeide nå også!»

Det er stikkordet, som Nina straks snapper opp som en kastet ball. «Tillat meg! Hvorfor skulle gartneren ikke arbeide? Er det kanskje noe skittent eller æreløst når noen arbeider?»

«Men, kjære», beroliger overlegen henne. «Damen mente bare at det er et overflødig arbeide å vanne når det har regnet hele natten!»

Det er akkurat det motsatte av det han ville si. Nina vil alltid ha rett, mens han gav en annen rett. Hun ler foraktelig og skal nettopp til å lage en stor scene, da pleiersken bærer inn på et sølvbrett en konjakkflaske, en si-fong og tre slepne glass. Nina er ingen dronning, og hennes ønske om konjakk var intet annet enn ett av hennes luner. Når hun drikker får hun hodepine og blir enda mere angrepslysten.

Sannheten om -

for politimestrene Aslaksrud og Friele og politibetjent Morisbak med flere?

Såvidt jeg har kunnet forstå er grunnen ene og alene den at disse politifolk ikke var medlemmer av N. S.

Var det noen som sa likhet for loven? skriver O. R. saksfører Einar Grimsø.

Takket være Kjelstadli, side 165 og 403, blir det som skal skjules kjent ialfall for en engere krets av forskere: I en av de mange offentlige

Selv Nygaardsvold kritiserte «slike metoder» — —

«TENK SELV»

Overrettsakfører Sverre Helliksen's bok om «de virkelige kjennsgjæringer kontra rettsoppjøret» kan det fremdeles skaffes noen eksemplarer av. Pris kr. 10,— fraktfritt tilsendt mot forskuddsbetaling over postgiro 150 28 eller på annen måte. Eller mot etterkrav med tillegg av porto og gebyr.

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

Postboks 3214 - Oslo

OBS!

Tidningen NORDISK KAMP seljes icke lenger genom Svenska Pressbyrån.

Sedan år tillbaka har vi tydligt märkt huro tidningen saboterats i pressbyråns kiosker. Tidningen undångömts, av försäljningspersonalen förklarats beslagtagn, slutsåld, nedlagd osv.

Allt har resulterat till att Nordisk Kamps redaktion insett det meningslösa att fartsätta försäljningen genom Svenska Pressbyrån.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FÖRSÄKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

FOLK OG LAND's redaksjon

takker hjertelig for alle de vennlige julehilsner og nyttårsønsker fra nær og fjern, fra innland og utland. Vi ber om på denne måte å få returnere alle de gode ønsker både til redaksjonen som sådan og til de enkelte medarbeidere.

arkivhyller hvor en slik britisk uttenkt norskfiendtlig skandale som Majavatnafæren ennå opbevares — finnes et brev fra statsminister Johan Nygaardsvold, «der han kritiserer «slike metoder» og etterlyser «den ansvarlige»».

Man kan være trygg for at der hvor virkelige ugjæringer av format foregår — der opptrer alltid nemesis på arenaen før eller senere. Frem for alt vil sannheten om Majavatn bli kjent før de skyldige har absentert seg fra livets scene med palmer, ærens kors og det hele. —

DERSOM MENNESKEHETEN BESTOD AV 1000 MENNESKER VILDE FORHOLDNINGENE SE SLIK UT:

Tanker om Gudsriket

(Forts. fra s. 5)

blir sendt raketter ut i det ytre verdensrum for å etablere kontakt med vesener på andre planeter.

I artikkelen, som ble sitert av Telegrambyrået Tass, skriver professoren at det finnes vitenskapelige argumenter som støtter påstandene om at det er milliarder av planetsystemer ute i verdensrommet, og at det ikke er usannsynlig at det på noen av planetene der ute finnes intelligente vesener som har skapt en sivilisasjon som på alle tenkelige teknologiske og vitenskapelige områder kan være på høyde med vår egen.

Det er gode grunner til å tro at disse samfund av intelligente vesener er adskilt av avstander som er langt i overkant av ti lysår, fortsetter professor Sjklovskij. Raketter fra jorden vil kunne oppfange radiosignaler fra disse plantene og sende dem tilbake til opphavsstedet slik at kontakt kan skapes.

Professoren understreket at grundige undersøkelser av alle kosmiske radiosignaler vil bli en meget viktig oppgave i årene som kommer.

Quisling skriver om Gudsriket:

«Skje din vilje som i Himmelen så og på jorden, heter det i Fader Vår.

Dette himmelske rike er en virkelighet. Det er de bebodde kloder der utviklingen er nådd til fullkommenhet, Gudsbevissthet, skapt og opprettholdt av den åndelige verden som gjennomtrenger hele universet.

Universet har ikke noe mål i seg selv. Det er fra Evighet til Evighet. Men

Universets deler har ett mål, det å nå frem til Gudsbevissthet, eller å bære denne utvikling frem.

Denne utvikling finner sted på forskjellige kloder der Gudsrikene utvikles, lever og dør, men slik at de alltid er tilstede i Universet og nødvendige bærere av Guddommen, det himmelske riket, åndelig og timelig.

Jorden er ennå ikke nådd langt på dette mål. Gudsriket er ennå bare en koloni i sin begynnelse. Det ble grunnlagt for 2000 år siden, åndelig av Kristus, verdslig av Cæsar Augustus. Men jorden kan ennå bestå i millioner av år og vil da bli en virkelig provins av det himmelske riket, åndelig og timelig en vidt-gående del av dette, og vil arbeide seg sammen.

Vi lever derfor i en tid da Gudsriket på jorden kan virkelig begynne å bygges bevisst, og det timelige og åndelige forenes slik som Ibsen profeterte i Keiser og Gallileer.

For det er klart at dette Gudsriket ikke kan bestå av et åndelig samfund, som gjennomsyrrer de verdslige stater og samfund, men må bli et virkeligt rike.

Grunnleggen av dette riket er nettopp Kristi gjenkomst, symbolsk i den dommedag som nå går over jorden.

Kristus var Guds legemliggjørelse på jorden og symbolet på det kommende Gudsriket — Den Salvede.»

O. K..

Nå protesterer -

(Forts. fra s. 1)

sikre at jeg aldri ville ha gepet en slegge og slått en a' dem ihjel. At det til og med skulle ha vært mulig å fremkalle en gryte uten vidre, dessuten fyrstikker og sluttelig tenne bål og kok hundene like i ansiktet på raktpostene, er ikke annee, enn ville fantasier.

Mia sak sto ikke slik at jeg fikk tillatelse til å arbeide utenfor leiren i steinbruddene, men jeg har sett dem. Jeg var riktignok implisert i en hundehistorie, men det var bare en søt liten affære, som såvisst ikke hadde noe med mannsnot å gjøre, og som slett ikke dreiet seg om en blodtørstig schäfer. Likevel er det mulig at det er denne historien som er blitt overdramatisert.

Natzweiler lå i en skogskråning og en schutzhaftslagerfører som alltid kjørte motorsykkel, kom ofte opp fra SS-forleggningen i dalen for å inspisere leiren. En av hans plikter var åpenbart å luften til hunden som tilhørte kona til Kramer. Plutselig en dag så vi SS-mannen forlate området, mens terrieren var helt nede i bunnen av leiren. Da så vi en sjanse og slo hunden ihjel. Det var ikke det minste dramatisk ved historien, og den er senere fortalt, nærmest som en morsomhet.

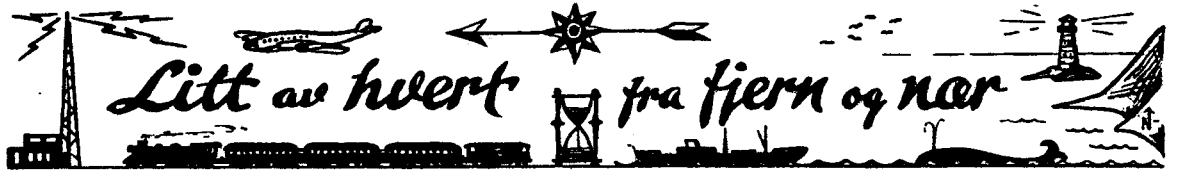
Den versjonen som er offentliggjort i Hjemmet er grepet fullstendig ut av luften. Jeg tror ikke noen av kameratene fra Natz-

weiler finner det nødvendig med denslags overdramatiseringer av de virkelige forhold for å etterkomme et ønske fra ukepressens side.

Det meste av det som er fortalt i artikkelen stemmer, også det om undersøkelsene i brakkene etter hundemordet. Men artikkelen er skjemet av rene ufefferretteligheter. — Det fortelles at toppkvoten i Natzweiler var 160 hengninger pr. dag. Det er ikke tilfelle. Jeg arbeidet som «sykepleier» i nokså nær tilknytning til krematoriet i leiren, og jeg vet ikke om noen dag da der var mer enn tre hengninger. Jeg burde ha visst det, fordi jeg var der i den absolutt verste tiden — i 1943—44.

— Natzweiler var så ille at det er helt unødvendig å smøre på noe ekstra. Det forhold at 50 prosent av alle nordmenn som kom dit, døde under oppholdet, forteller litt om forholdene. Vi betakker oss for å få noen som helst helteglorie omkring disse tingene, og synes at disse ubehagelige minnene nå burde få hvile. Det er ingen grunn til å ta opp igjen disse historiene etter så mange år.

Hele krigen og konsentrasjonsleir-opphelevene var en eneste sammenhengende tragedie, som den kulørte ukepresse nå finner å kunne blåse opp til nye sensasjoner ved små falsknerier. Vi tar avstand fra det. Vi vil gjerne vite hva som egentlig er meningen, sier Irgens Olsen til slutt.

FRA PRESSEDENS HELTESAGA

Den nå sterkt demokratiske redaktør av Akershus Arbeiderblad, Oskar Gystad, ble etter hva det opplyses 9. april 1940 ilsoomt kjørt til Sverige av Arthur Lodding som under okkupasjonen var NS-medlem og redaktør av Norges Idrettsblad. Etter den tydeligvis lite overveide flukt kom herr Gystad straks tilbake og ble ved hjelp av de senere som onde makter stemplede etablert som redaktør av bladet Nedre Romerike sammen med høyremannen Otto Monsen. Det kan vel være på sin plass i dette årets første nummer å sette fingeren på denne usedvanlige utvikling hos de demokratiske kjernetroppe i pressen idag. Før er den ikke usedvanlig?

NYNAZISME I ØST-TYSKLAND?

Det østtyske postvesen utga for en tid siden et minnefrimerke i forbindelse med Titovs besøk i Øst-Berlin. På frimerket er avbildet Walter Ulbricht og

ning alle de mitraljøser og all den ammunisjon, han hadde bruk for.

Våpenutstyret ved I. R. 15 var jo helt utmerket. Det var overflod av mitraljøser og ammunisjonen var rikelig og av beste sort. Vi hadde de siste måneder av 1939 vært travelt opptatt med å skifte ut ammunisjon av gamle årganger med ammunisjon av siste og beste type. Således hadde vi høsten 1939 ekspedert ganske megen ammunisjon sydover til ombytting i bedre merker.

Men også dette ble søkt anvendt i baktalelsens tjeneste. En eller annen sannhetssøker hadde nemlig fått rede på at regimentet høsten 1939 hadde skipet massevis av ammunisjonskasser til Syd-Norge. Og hesblesende kom han løpende til retten med sin viten:

«Oberst Sundlo sendte høsten 1939 en masse ammunisjon vekk fra Elvegårdsmoen for at soldatene skulle stå uten patroner når tyskerne kom!».

«Det er aldeles forferdelig.»

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Titov, som står i en åpen bilom at de fremtidig vil nekte og tar mot mengdens hyldest. Etter hva vestberliner-avisen «BZ» avslører er det på Titovs hånd hevet til hilsen tegnet et tydelig hakekors. En sabotør eller skjult nynazist har øyensynlig vært påferde i statstrykkeriet. Merket må vel bli noe av en lekkerbiskken for filatelister!

«DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG»

er fra nyttår det nye navnet på «Deutsche Soldaten-Zeitung» med det gamle navn som undertittel. Redaksjonen sier at navneskiftet skyldes et ønske fra den overveiende del av lesekretsen. Ellers meddeler PNJ (Pressedienst der nationalen Jugend) at den nevnte tyske avis nå er rykket opp som nr. 2 i opplag av Vest-Tysklands politiske ukeaviser. Foran den rangerer nå bare «Die Zeit». Med et opplag på 65.000 eksemplarer har «National-Zeitung» (Soldaten-Zeitung) imidlertid distansert «Rheinischer Merkur» (55.000) kraftig.

NY KONKURRENT FOR NORGE

I Norge lød det veklager fra alle hold i nyttårstalene, spesielt pekte kongen på hvor vanskelig det var for den norske handelsflåte, noe oppleggene av båter også taler sitt sprog om. Trøstefullt er det da å høre meldingene fra det av norske regjeringsmedlemmer sterkt besøkte Israel, som nå snart også skal forvalte den norske hjelp til negerlandene. For de vesttyske «erstatninger» til Israel har landet nemlig ved tyske verft latt bygge 60 skip på tilsammen 450.000 tonn, til en verdi av ca. 1 milliard kroner. Hvert av disse bruttoregister tonn betyr en konkurranse for den hårdt hjemsoekte norske skipsfart, så det er ikke rart våre hjemlige partipolitikere gjør sin ærbødige oppvartning.

INGEN TYGGEGUMMI

Kirkene av alle konfesjoner i USA har fattet vedtak

ANNELISE PAROW

TANNINNSÆTNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsmoen

Arkitekt

HUSTAD

Beerumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

Averter i «Folk og Land»

å foreta vielser hvis brudefolkene tygger tyggegummi under seremonien. Det blir nok et hårdt slag for våre vestlige venner og læremestere.

JØDEMENIGHETENE FORSVINNER

Hamburgerrabbineren Grunwald sa i et foredrag i Washington at det om tyve år ikke lenger vil finnes jødiske menigheter i Vest-Tyskland. Den eldre generasjon, som utgjør 90 prosent av de 25.000 tyske jøder dør langsomt ut. Hertil kommer at mange tyske jøder har vendt jødedommen som livsanskuelse ryggen og tilstreber assimilering med ikke-jøder.

HÅPNADSVÅCKANDE VITNESMAL

«Dagens Nyheter», Sverige hade den 1. dec. en helsida «kulturartikel» om hur tyskarna med målmedveten nogrannhet förvandlade Warschava till en grushög och med nackskott (!) skjut miljoner av dess invånare. «Vittnet» som berättat för «Dagens Nyheter»s sagesmann hade själv blivit avrättad med nackskott, men överlevt! Under fortsatta massavrättningen fick «vittnet» en arm bruten och nyckelbenet krossat. Trots detta steg «vittnet» dagen efter upp ur likhögen och räknade kallt till 6000 (sex-tusen) lik. Allt enligt «Dagens Nyheter». Ja, det var det mest häpnadsväckande vittnesmål. Men inte torde väl ens denna överdrift, som bevisar att «vittnesmålet» är osanning, väcka de godtrogna demokraterna.

HUSK BLADPENGENE FOR 1963!

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,—

pr halvår i Skandinavia.

Utlandet: Kr. 40,— pr.

år, kr. 20,— pr. halvår.

I nøytralt omslag innen-

lands: Kr. 46,— pr. år,

kr. 23,— pr halvår.

Løssalg kr. 0,85

Annonsepris kr. 0,40 pr.

mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land

Byen med kanonen

Forts. fra side 4

Jeg hadde foreslått at byens forsvar skulle styrkes ved at der til Narvik ble kalt inn folk fra mitt eget regiment, regiment nr. 15, slik at major Spjeldnæs kunne ha sin bataljon samlet, og derved få den utdannet på en forsvarlig måte. Dessuten ønsket jeg av taktiske grunner å ha bataljonen i Bjerвик-området som var langt viktigere for Nord-Norges forsvar enn Narvik.

Divisjonen sa pr. omgående «NEI» også til dette forslag. Så nå satt jeg og lurte på situasjonen:

Hvis divisjonen, eller enda høyere myndighet, ikke tar hensyn til mine forslag, men tvertimot gir meg ordre til å gjøre ting jeg finner uriktige:

Hvem har så ansvaret hvis det går galt?

Det var dette jeg nå begynte å gruble over.

Major Spjeldnæs ble altså

nødt til å sende til Narvik ett av sine 3 geværkompanier og en tropp fra mitraljøsekompaniet. Bataljonen ble med andre ord svekket med en tredjedel av sin styrke.

Imidlertid ordnet jeg det slik at han slapp å sende fra seg noen av mitraljøsene sine. For de mitraljøsene kaptein Langlo fikk med seg var fra 15. Regiments beholdninger på Elvegårdsmoen.

Jeg besluttet meg nemlig til å sette meg ut over divisjonens ordre om mitraljøser fra Trønderbataljonen, da mitt eget regiment hadde mer enn nok mitraljøser til sin egen krigsoppsetting. Jeg syntes det var meningsløst å ribbe major Spjeldnæs for mitraljøser han hadde fraktet med seg opp fra Steinkjer, og som han trengte så godt selv, og gav derfor ordre om å levere ut til kaptein Langlo fra 15. regiments våpenbehold-